

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 292/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. októbra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti Ing. arch. L. B., B., zastúpeného Mgr. P. K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. arch. L. B. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia Ing. arch. L. B. v sume 300,57 € (slovom tristo eur a päťdesiatšedem centov) na účet spoločnosti H., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením sp. zn. III. ÚS 292/2010 z 25. augusta 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. arch. L. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že 28. augusta 2006 bol Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) doručený návrh mestskej časti B. (ďalej len „navrhovateľka“), na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od sťažovateľa (odporcu) domáhala zaplata sumy 565 710 Sk s príslušenstvom *„ako výnosov bytového domu, a to z titulu vlastníctva 2/3 - spoluvlastníckeho podielu na tomto bytovom dome“*. Dňa 25. apríla 2007 okresný súd vydal platobný rozkaz sp. zn. 1 Rob/234/2007, ktorý bol sťažovateľovi doručený 18. mája 2007. Dňa 28. mája 2007 sťažovateľ podal proti platobnému rozkazu odpor a zaplatil súdny poplatok v sume 33 942 Sk. Dňa 31. marca 2008 bola účastníkmi konania uzavretá dohoda, z ktorej vyplýva, že navrhovateľka sa zaväzuje vziať svoj návrh v celom rozsahu späť. Dňa 14. apríla 2008 bolo okresnému súdu doručené späťvzatie návrhu, v ktorom navrhovateľka požiadala o vrátenie zaplateného súdneho poplatku.

Okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 86/07-79 z 30. apríla 2008 rozhodol takto:

„Súd konanie zastavuje.

Vracia navrhovateľovi súdny poplatok z návrhu v sume 33.742,- Sk prostredníctvom Daňového úradu Bratislava I, po právoplatnosti tohto uznesenia.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“

Proti rozhodnutiu okresného súdu vo výroku o trovách konania podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a navrhovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 14. mája 2010.

Sťažovateľ uviedol, že v predmetnej veci bol na základe žaloby bez vykonania dokazovania vydaný platobný rozkaz. Jediným spôsobom ako sa sťažovateľ mohol vyhnúť jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, bolo podanie odporu, s ktorým bola spojená poplatková povinnosť v sume 33 942 Sk. Navrhovateľka iniciovala súdne konanie o uhradenie finančnej sumy, ktoré bolo bez toho, aby jej sťažovateľ túto sumu uhradil, zastavené. Tým jednoznačne zavinila nedôvodné vedenie súdneho konania. Zo skutočnosti, že sťažovateľ súhlasil so späťvzatím žaloby, t. j. že netrval na ďalšom vedení súdneho konania, nemožno vyvodit' záver, že vedenie zbytočného súdneho konania a jeho zastavenie zavinil, resp. spoluzavinil on. Pokiaľ teda odvolací súd skúmal výlučne procesné hľadisko zastavenia konania, mal brať ohľad výlučne na procesný úkon navrhovateľky, a nie na obsah hmotnoprávnej dohody uzatvorenej medzi inými subjektmi. Ak chcel zohľadniť obsah dohody, musel by zavinenie skúmať z hmotnoprávneho hľadiska. Takýto postup je v danej veci opodstatnený, pretože hoci v predmetnej veci nerozhodoval v merite, súdny poplatok za podanie odporu sťažovateľovi vrátený nebol. Keďže v predmetnom konaní všeobecné súdy nevyvodili zodpovednosť za vznik poplatkovej povinnosti za odpor proti navrhovateľke a ani nerozhodli o vrátení tohto súdneho poplatku, bez dôvodu sankcionovali sťažovateľa.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby toto uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal o priznanie náhrady trov konania v sume 300,57 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 3453/2010 z 21. septembra 2010 vyjadrila predsedníčka krajského súdu, v ktorom uviedla:

„Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2Cob 359/2009-99 zo dňa 15. 04. 2010, potvrdil výrok súdu prvého stupňa, ktorý vo veci sp. zn. 29Cb 86/2007, rozhodol o trovách konania tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože v dôsledku späťvzatia žaloby došlo k zastaveniu konania.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného (sťažovateľa) vychádzal z ustanovenia § 146 ods. 1, písm. c) O. s. p., podľa ktorého, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Vzhľadom na dohodu účastníkov zo dňa 31. 03. 2008, ktorá viedla k späťvzatiu žaloby, nebol dôvod aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného preto postupoval v súlade so zákonom a sťažnosť sťažovateľa, považuje za neopodstatnenú.“

Predsedníčka krajského súdu v označenom podaní a právny zástupca sťažovateľa v podaní z 27. septembra 2010 uviedli, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010.

Ústavný súd predovšetkým uvádza, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmavať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré sú základom ich rozhodnutí. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo napadnutým rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 44/03, IV. ÚS 292/04).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky

alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma.

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania môžu zasiahnuť do základných práv a slobôd. Takýmito rozhodnutiami možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 147/08, III. ÚS 166/09).

V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku (ďalej len „OSP“) určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania.

Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

Z ustanovení § 142 až § 151 OSP vyplýva, že všeobecný súd rozhoduje o náhrade trov konania podľa vopred ustanovených zásad, ako aj podľa úkonov, ktoré boli v konaní

vykonané účastníkmi a ich právnymi zástupcami. Výška náhrady trov konania sa určí tiež podľa osobitných predpisov.

Zo sťažnosti, z jej príloh a zo spisu vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 29 Cb 86/07 z 30. apríla 2008 zastavil konanie vo veci návrhu navrhovateľky proti sťažovateľovi, a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku z návrhu v sume 33 742 Sk prostredníctvom Daňového úradu Bratislava I a určil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti výroku uznesenia o trovách konania podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd uznesenie okresného súdu z 30. apríla 2008 vo výroku o trovách konania potvrdil. Sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Svoje rozhodnutie o trovách konania krajský súd zdôvodnil tak, že uviedol: *„je teda nepochybné, že k späťvzatiu žaloby došlo po vzájomnej dohode oboch účastníkov konania, a preto nemožno konštatovať, že zastavenie konania z procesného hľadiska zaviniť žalobca. Súd prvého stupňa preto správne rozhodol o trovách konania podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.“*

Ústavný súd uznesenie krajského súdu č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010 preskúmal a zistil, že je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania obsiahnutou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v predmetnej veci o trovách konania rozhodol celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie, prečo sťažovateľovi (odporcovi) neboli priznané trovy konania pozostávajúce z poplatku za odpor proti platobnému rozkazu, z právneho zastúpenia, ako aj z trov odvolacieho konania.

Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená

rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či niektorý z účastníkov konania, a pokiaľ áno, ktorý z nich z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom, či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín „zavinenie“ nemožno interpretovať – čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre – v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu).

To znamená, že § 146 ods. 1 písm. c) OSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené, možno aplikovať len v prípade, ak neexistujú dôvody (resp. výnimky) na priznanie náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 OSP. V danom prípade sa tak nestalo a krajský súd konal a rozhodol v rozpore s touto zákonnou požiadavkou.

Ak všeobecné súdy v konkrétnej veci aplikujú všeobecné procesné pravidlo alebo výnimku z neho, sú povinné svoje rozhodnutie presvedčivo vyložiť, a toto rozhodnutie musí mať oporu v súdnom spise, inak dochádza k porušovaniu základných procesných práv účastníkov konania (porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Baumann proti Rakúsku zo 7. októbra 2004 č. 76809/01).

V posudzovanej veci ústavný súd zistil, že späťvzatie žaloby „zavinila“ navrhovateľka, pričom krajský súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol ani žiadne relevantné dôvody na závery o tom, že návrh zobrala späť pre správanie sťažovateľa (odporcu). Krajský súd nemohol bezdôvodne postupovať tak, aby sa sťažovateľovi

nepriznala ani náhrada trov konania pozostávajúca zo zaplatených súdnych poplatkov, resp. z právneho zastúpenia, a nezaoberať sa ani osobitnou požiadavkou sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania. To znamená, že krajský súd nebral do úvahy to, čo mu ukladá ustanovenie § 1 OSP – zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania.

Naopak, v danom prípade bola jednostranne zvýhodnená navrhovateľka, ktorej bol rozhodnutím okresného súdu súdny poplatok z návrhu vrátený, pričom krajský súd jej navyše priznal postavenie úspešného účastníka konania, aj keď sa konanie neskončilo meritórnym rozhodnutím vo veci samej (t. j. nedošlo k splneniu toho, čoho sa navrhovateľka svojím návrhom domáhala), ale konanie bolo na základe späťvzatia návrhu navrhovateľkou podľa § 96 ods. 1 druhej vety OSP zastavené.

Z uvedeného teda vyplýva, že krajský súd jednostranne vyhodnotil skutkový stav. Nevzal do úvahy vyjadrenia sťažovateľa, ale ani stabilizovanú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pokiaľ ide o vrátenie súdneho poplatku po späťvzatí žaloby sp. zn. 30 Do 33/2000, a ani judikatúru tohto súdu, pokiaľ sa dotýka náhrady trov konania po zastavení konania sp. zn. 2 Obo 183/92.

Ústavný súd preto konštatoval, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 2 Cob 359/2009-99 z 15. apríla 2010, čo sa týka výroku o trovách konania, je vzhľadom na obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z ústavného hľadiska neakceptovateľné, pretože neposkytol náležitú ochranu základných práv a slobôd sťažovateľa.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež okrem práva na prístup k súdu aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorý okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní (III. ÚS 402/08).

Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je to, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.

Tvrdenie krajského súdu, „že k spätívzatiu žaloby došlo po vzájomnej dohode“, s čím spája to, že nemožno toto konanie stotožniť s úspechom podanej žaloby, o ktorý sa žalobca snažil, nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia, a nezodpovedá ani jeho výroku.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

V danom prípade bolo v záujme ochrany označených práv sťažovateľa potrebné napadnuté rozhodnutie krajského súdu nielen zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd opätovne rozhodne o náhrade trov účastníkov konania (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v II. časti tohto rozhodnutia (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné k orgánom, ktoré vydali ústavným súdom zrušené rozhodnutie, jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia

v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 300,57 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v sume 120,23 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume 7,21 € za jeden režijný paušál plus 19 % DPH, čo spolu predstavuje sumu 303,30 €.

Keďže suma požadovaná právnym zástupcom sťažovateľa neprevyšuje takto vypočítanú sumu, ústavný súd zaviazal krajský súd zaplatiť trovy právneho zastúpenia v právnym zástupcom uplatnenej sume, t. j. 300,57 € (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2010